

ת"פ 48931/08/21 - מדינת ישראל - משרד הכלכלה והתעשייה נגד עומר יאסר

בית הדין האזורי לעבודה נצרת

ת"פ 48931-08-21 מדינת ישראל נ' יאסר

בפני: כבוד הנשיא מירון שוורץ
בעניין: המאשימה

מדינת ישראל - משרד הכלכלה והתעשייה
ע"י ב"כ עו"ד מאשה שניאור

נגד

הנאשם

עומר יאסר ע"י ב"כ עו"ד מואיד הייב

גזר דין

1. בתיק זה הוגש כתב אישום, כנגד עומר יאסר, אשר שימש כבעלים ומנהל של עסק המכונה "עומר יאסר הסעות" ע.מ 028214062 (להלן: **הנאשם**), והעניק בזמנים הרלוונטים לכתב האישום שירותי כוח אדם לחברת "עוף הגליל אגש" ח בע"מ" ח.פ. 570056317 (להלן: **המזמינה**).

2. בישיבה שהתקיימה בפניי ביום 20.10.2022 הגיעו הצדדים בהליך להסדר טיעון לפיו הנאשם יודה ויורשע על פי הודאתו. בהתאם לכך, הנאשם הורשע על פי הודאתו בעבירה שיוחסה לו בכתב האישום והצדדים טענו לעונש.

העבירה בה הורשע הנאשם

3. הנאשם הורשע בעבירה של עיסוק כקבלן כוח אדם ללא רישיון, עבירה לפי סעיפים 2(א), 10(א) ו-20 לחוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם, תשנ"ו-1996 (להלן: **חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם**).

עובדות כתב האישום

4. בביקורות שערכו מפקחי משרד העבודה ובחקירה שבוצעה בעקבותיהן, נמצא כי בין החודשים אוגוסט 2020 ועד פברואר 2021, כולל (להלן: **המועדים הרלוונטים**) עסק הנאשם כקבלן כוח אדם, בכך שהעניק שירותים בתחום הניקיון למזמינה.

5. במהלך אותה תקופה נמצא כי הנאשם העניק את שירותיו למזמינה, בין היתר באמצעות 13 עובדים, מבלי שהיה לנאשם רישיון לעסוק כקבלן כוח אדם או קבלן שירות בתחום הניקיון כנדרש בחוק.

טיעוני הצדדים לעונש

6. המאשימה טענה כי בנסיבות שלפנינו הועסקו 13 עובדים וכי בשים לב לעובדות המפורטות בכתב האישום יש לראות באישום כאירוע אחד, ולקבוע מתחם עונש הולם בהתחשב במספר המעשים של אותו האירוע, קרי מספר העובדים באמצעותם סיפק הנאשם שירותי כוח אדם - 13 עובדים, ויש לגזור עונש בגין כל עבירה בנפרד. בטיעוניה, הפנתה המאשימה לפסיקה.
7. בנוסף, עמדה המאשימה על הערכים החברתיים העומדים בבסיס החוק, שמירה על זכויות הקוגנטיות של עובדי כוח האדם והגנה מפני ניצולם לרעה, והוסיפה כי העובדים המועסקים באמצעות קבלני כוח אדם הם קבוצה מוחלטת הנתונה לסיכונים מוגברים, ומכאן החשיבות בפיקוח שיבטיח את תנאי עבודתם על פי החוק.
8. ב"כ המאשימה טענה לעונש ספציפי בדמות קנס כספי בסך 50% מגובה הקנס העונשי המקסימלי הקבוע בחוק במכפלת 13 עבירות כפי שיוחסו בכתב האישום, דהיינו קנס כספי בסך 93,600 ₪. בנוסף לעונש כאמור, עתרה המאשימה לחיוב הנאשם בהתחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין. ההתחייבות על מלוא גובה הקנס העונשי הקבוע בחוק. כמו כן המאשימה ביקשה מבית הדין לקבוע ימי מאסר תמורת אי תשלום קנס עונשי כפי שייקבע או אי עמידה בהיעדר ההתחייבות בהתאם לסעיף 71 ו-74 לחוק העונשין.
9. **ב"כ הנאשם**, טען ופתח כי מטרת חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם היא למעשה לשמור על הערך המוגן שהוא הזכויות של העובדים, ובמקרה דנן הערך לא הופר.
10. ב"כ הנאשם, ציין כי העבירות הן מאותו תחום, בוצעו כלפי אותם גורמים שהינם העובדים, וכי העבירות בוצעו על פני ציר זמן מתמשך ורציף באותו מקום עבודה אצל אותה חברה מזמינה, ומדובר בהעסקה ללא רישיון למשך 6 חודשים בלבד למזמין אחד בלבד. על כן, ביקש ב"כ הנאשם לראות בכל העבירות כאירוע אחד ובהתאמה לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות.
11. עוד ביקש ב"כ הנאשם, כי בית הדין יביא במסגרת שיקוליו כי מאז חקירת המקרה, הפסיק הנאשם לעסוק באספקת כוח אדם ללא רישיון ואף מיד עם תום החקירה הפסיק לספק עובדים לחברה המזמינה וגם לשום גורם אחר. מאז המקרה חלפו שנתיים, לא נפתחו נגד הנאשם תיקים חדשים והוא נעדר כל עבר פלילי מכל תחום. בנוסף, ציין כי הנאשם הודה בהזדמנות הראשונה, חסך זמן שיפוטי יקר וזמנם של עדים ומקבל אחריות על מעשיו.
12. מבחינת גזירת העונש, טען ב"כ הנאשם כי מדיניות הענישה הנהוגה בעבירות מושא כתב האישום נלמדת מגזרי דין של בתי הדין לעבודה בהם נקבעו מתחמי ענישה בשיעור שנע בין 20%-50% מהקנס המקסימלי. ועל כן ביקש מבית הדין לראות את כל העבירות כאירוע אחד ולהעמיד את מתחם הענישה בין 20%-40% אחוז מגובה

הקנס המקסימלי, כך שיוטל על הנאשם קנס שלא יעלה על 5,760 ₪.

דין והכרעה

13. מטרת חוק העסקת עובדים על ידי קבלני כוח אדם להבטיח את זכויות העובד המועסק על ידי קבלן כוח אדם ורווחתו, באמצעות הדרישה ממבקש הרישיון להוכיח את כשירותו המקצועית לניהול עסק מסוג זה וכן להעמיד ערבות בנקאית או ערובה מתאימה אחרת למילוי חובותיו כלפי עובדיו. ביהמ"ש העליון נדרש לסוגיה בבג"צ 450/97 תנופה **שירותי כוח אדם ואחזקות בע"מ נ' אלי ישי שר העבודה והרווחה**, מיום 27.5.1998, תוך שהוא קובע כי החוק בא להבטיח את זכויות העובד ואת רווחתו, מתוך ההבנה כי קיים שוני מהותי בין דפוס העסקה ישיר, לבין דפוס העסקה באמצעות קבלן כוח אדם.

14. **באשר לגזירת עונשו של הנאשם** - זו תתבצע על פי **תיקון 113 לחוק העונשין, התשל"ז-1977** (להלן: **תיקון 113**), לעניין "הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה", אשר קבע מספר שלבים אותם יש ליישם לצורך קביעת העונש.

15. **בע"פ 8641/12 מוחמד סעד נ' מדינת ישראל** (29.4.2013) (להלן: **פס"ד סעד**) עמד ביהמ"ש העליון על המנגנון התלת-שלבי לגזירת העונש שנקבע בתיקון 113. כך נפסק:

"בשלב הראשון - המקדמי, נדרש בית המשפט לבדוק האם הנאשם שלפניו הורשע בכמה עבירות, להבדיל מהרשעה בעבירה יחידה. במידה ומדובר בכמה עבירות, על בית המשפט לקבוע האם הן מהוות אירוע אחד או כמה אירועים נפרדים. אם מדובר באירוע אחד, ימשיך בית המשפט 'כרגיל', אל שני השלבים הבאים (קרי, יקבע מתחם ענישה לאירוע כולו ויגזור עונש כולל לכל העבירות הקשורות לאותו אירוע (סעיף 40(א) לחוק העונשין)). לעומת זאת, במידה ובית המשפט מצא כי בעבירות שבהן הורשע הנאשם מדובר בכמה אירועים, יקבע עונש הולם לכל אירוע בנפרד, ולאחר מכן יוכל לגזור עונש נפרד לכל אירוע (בד בבד עם קביעה האם ירוצו העונשים בחופף או במצטבר), או עונש כולל לאירועים כולם (סעיף 40(ב) לחוק העונשין); בעקבות המסקנה שהתקבלה בשלב הראשון ימשיך בית המשפט לשני השלבים הבאים:

בשלב השני קובע בית המשפט מתחם ענישה ראוי בהתחשב בעבירה ובנסיבות הקשורות בביצועה;

ובשלב השלישי נבחנות הנסיבות שאינן קשורות לעבירה, ובהתחשב בהן גוזר בית המשפט על הנאשם עונש המצוי במתחם הענישה שנקבע בשלב השני (אלא אם מתקיים אחד משני חריגים שיפורטו להלן). כאן המקום לציין כי הנסיבות הקשורות לביצוע העבירה הנבחנות בעת קביעת מתחם הענישה (כמפורט בסעיף 40ט לחוק העונשין), והנסיבות שאינן קשורות לביצוע העבירה הנבחנות בגזירת העונש (כמפורט בסעיף 40יא לחוק העונשין) אינן רשימה סגורה, ואין בנסיבות שציין המחוקק ופרטן במפורש, כדי לגרוע מסמכות בית המשפט לשיקול נסיבות נוספות (סעיף 40יב לחוק העונשין). "

16. השאלה מתי מעשים ועבירות יוגדרו "אירוע אחד" (השלב הראשון) - נדונה בע"פ 12113-04-14 אחים ראני בע"מ נ' מדינת ישראל, 12.3.2019 (להלן: פס"ד אחים ראני). בית הדין הארצי בפס"ד אחים ראני, שב ודחה את טענת המדינה לפיה יש לראות בכל עבירה של העסקה שלא כדין כאירוע נפרד, על יסוד הנפסק בפרשת חדוות הורים ע"פ (ארצי) 57160-01-14 מדינת ישראל - חדוות הורים מיום 08.02.2014, והנפסק בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בע"פ 4910/13 ג'אבר נ' מדינת ישראל, מיום 29.10.2014. להלן עיקרי פסיקתו - והאזכורים שם (הדגשה במקור):

"ערעור המדינה מופנה כנגד גזר הדין של בית הדין קמא והוא מתמקד בטענה לפיה יש לראות בכל עבירה של העסקה שלא כדין כאירוע נפרד. גישה זו של המדינה נדחתה בפסק הדין המנחה של בית דין זה ע"פ 57160-01-14 מדינת ישראל נ' חדוות הורים בע"מ [פורסם בנבו] (8.2.2014) כדלקמן:

לגבי השאלה מהו "אירוע אחד" קיימות מספר גישות. עיון בפרוטוקולים של ועדת החוקה, חוק ומשפט של הכנסת, אשר דנה בהצעה לתיקון 113, מעלה כי הנושא נדון לעומקו אך לבסוף לא הוספה הגדרה ברורה למונח "אירוע", וזו הושארה לבתי המשפט בהתאם לנסיבות כל מקרה (ע"פ 1605/13 פלוני נ' מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 27.8.14; להלן: עניין פלוני). בספרות הועלתה האפשרות להקיש לצורך כך מהפסיקה שעסקה בשאלה מהו "אותו מעשה" לעניין סעיף 186 לחוק סדר הדין הפלילי (הקובע שאין להעניש יותר מפעם אחת "בשל אותו מעשה"), בה נקבע כי "השאלה מהו מעשה אחד נבחנת בכל מקרה ומקרה לפני נסיבותיו ואמת המידה לעניין זה איננה רק פיזית אלא גם נורמטיבית-ערכית. שניים מהם מבחני העזר אשר פותחו בפסיקה לצורך הכרעה בסוגיה זו: המבחן הצורני-עובדתי הבוחן האם הפעולות, אף שהן עוקבות ובוצעו ברצף, נפרדות וניתנות לפיצול; והמבחן המהותי-מוסרי, בגדרו יש לבחון, בין היתר, את חשיבותו של הערך הנפגע, את ריבוי הנפגעים ואת השיקול המוסרי אליו מצטרף גם שיקול ההרתעה" (ע"פ 8748/08 ברכה נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 10.10.11, בו נקבע כי נהיגה בשכרות שהובילה למותם של ששה אנשים לא תיחשב כ"מעשה אחד" לצורך גזירת העונש).

לפי גישה זו, השאלה מהו אותו "מעשה" אמנם אינה זהה לשאלה מהו אותו "אירוע", אך גם לצורך השאלה מהו "אירוע" ניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי וכן במבחן האינטרס המוגן, כך ש"מסכת של מעשים ועבירות תוגדר "אירוע אחד" בכל אותם מצבים שבהם ההסתכלות באירוע העברייני תביא את המתבונן למסקנה שפיצולם יהיה מלאכותי, וכי לאמיתו של דבר מדובר במכלול אחד", ועם זאת "ריבוי נפגעים עשוי להשפיע על הסיווג הראוי. כך, יהיה אפשר לקבץ רצף של עבירות נפרדות לכדי אירוע אחד כאשר מדובר בפגיעה קלה באינטרס המוגן או כשמדובר בקרבן אחד, ואילו כאשר האינטרס החברתי המוגן הוא אינטרס רב עוצמה, וקיימים מספר קורבנות, תופרד כל עבירה ותיחשב לאירוע בפני עצמו" (יניב ואקי ויורם רבין, הבניית שיקול הדעת השיפוטי בענישה, תמונת מצב והרהורים על העתיד לבוא, הפרקליט נ"ב 413 (2012); להלן: ואקי ורבין; בעמ' 443).

בפסיקת בית המשפט העליון שניתנה בימים אלו (ע"פ 4910/13 ג'אבר נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 29.10.14) הסכימו שלושת השופטים כי יש להבחין בין "אירוע" לבין "מעשה", וכי "אירוע" הוא מונח רחב יותר אשר יכול לכלול מספר מעשים. לפי דעת הרוב (מפי השופטת דפנה ברק-ארז), כאירוע אחד תיחשבה מספר עבירות שיש ביניהן "קשר הדוק", דוגמת סמיכות זמנים או היותן חלק מאותה תוכנית עבריינית (כדוגמאות ראו, למשל, את ע"פ 1127/13 גברזג'י נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום 15.1.14 - בו קשירת קשר לביצוע פשע, החזקת סכין ושווד בנסיבות מחמירות הוכרו כ"אירוע" אחד; או ע"פ 7222/13 אלוג' נ. מדינת ישראל, [פורסם בנבו] מיום

29.9.14 - בו נהיגה ללא רישיון, נהיגה בפסילה ונהיגה תחת השפעת משקאות משכרים שנעשו באותו זמן הוכרו כ"אירוע" אחד). השופט עוזי פוגלמן הצטרף, ככלל, לגישה זו, והדגיש כי הבחינה בשאלה זו הינה תכליתית-פונקציונאלית ומהווה כלי עזר בלבד. השופט יורם דנציגר סבר שאין צורך במבחן חדש, וניתן להיעזר במבחן הצורני-עובדתי שפורט לעיל.

...

יוצא מכאן, כי אין לקבל את ערעור המדינה לפיו היה על בית הדין קמא לראות בכל אחת מהעבירות של העסקה שלא כדין - ביחס לחברה - כאירוע נפרד; ובעבירות של נושא אחריות משרה לעבירות של העסקה שלא כדין שנעברו על ידי החברה - ביחס לכל אחד מהנאשמים כאירועים נפרדים."

17. קביעת מתחם הענישה הראוי (השלב השני) - תערך בהתאם לעיקרון ההלימות. בבואו של בית המשפט לקבוע מתחם ענישה ראוי יתחשב בשלושה עניינים: הערך החברתי, מדיניות הענישה הנהוגה והנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. כך נפסק בפס"ד סעד:

" ראשית, בערך החברתי שנפגע מביצוע העבירה ובמידת הפגיעה בו; שנית, במדיניות הענישה הנהוגה; ושלישית, בנסיבות הקשורות בביצוע העבירה. נבאר שיקולים אלו להלן, אך לפני כן נדגיש כי עקרון ההלימות מביא בחשבון את חומרת מעשה העבירה בנסיבותיו ואת מידת אשמו של הנאשם. כלומר, יש להתחשב לא רק בסוג העבירה שבוצעה, אלא גם בנסיבות שבהן בוצעה ובמידת אשמו של הנאשם בביצועה...

הנסיבות המפורטות שם הן מגוונות. יש שבכוחן להשפיע לקולא או לחומרה; יש שלקולא בלבד; ויש שלחומרה בלבד (סעיף 40ט(ב) לחוק העונשין). הנסיבות שבכוחן להשפיע לקולא או לחומרה הן (לפי ספרון שם): (1) התכנון שקדם לביצוע העבירה; (2) חלקו היחסי של הנאשם בביצוע העבירה ומידת ההשפעה של אחר על הנאשם בביצוע העבירה; (3) הנזק שהיה צפוי להיגרם מביצוע העבירה; (4) הנזק שנגרם מביצוע העבירה; (5) הסיבות שהביאו את הנאשם לבצע את העבירה. הנסיבות שבכוחן להשפיע לקולא בלבד הן: (6) יכולתו של הנאשם להבין את אשר הוא עושה, את הפסול שבמעשהו או את משמעות מעשהו, לרבות בשל גילו; (7) יכולתו של הנאשם להימנע מהמעשה ומידת השליטה שלו על מעשהו, לרבות עקב התגרות של נפגע העבירה; (8) מצוקתו הנפשית של הנאשם עקב התעללות בו על ידי נפגע העבירה; (9) הקרבה לסייג לאחריות פלילית כאמור בסימן ב לפרק ה1. הנסיבות שבכוחן להשפיע לחומרה בלבד הן: (10) האכזריות, האלימות וההתעללות של הנאשם בנפגע העבירה או ניצולו; (11) הניצול לרעה של כוחו או מעמדו של הנאשם או של יחסיו עם נפגע העבירה. "

(הדגשה אינה במקור. ראו פס"ד סעד, סעיפים 23 ו-25).

18. **גזירת העונש** (השלב השלישי) - בשלב זה יינתן ביטוי לנסיבות האישיות של מבצע העבירה שאינן קשורות למעשה העבירה:

"אלה הן הנסיבות: (1) הפגיעה של העונש בנאשם, לרבות בשל גילו; (2) הפגיעה של העונש במשפחתו של הנאשם; (3) הנזקים שנגרמו לנאשם מביצוע העבירה ומהרשעתו; (4) נטילת האחריות

של הנאשם על מעשיו, וחזרתו למוטב או מאמציו לחזור למוטב; (5) מאמצי הנאשם לתיקון תוצאות העבירה ולפיצוי על הנזק שנגרם בשלה; (6) שיתוף הפעולה של הנאשם עם רשויות אכיפת החוק; ואולם כפירה באשמה וניהול משפט על ידי הנאשם לא ייזקפו לחובתו; (7) התנהגותו החיובית של הנאשם ותרומתו לחברה; (8) נסיבות חיים קשות של הנאשם שהיתה להן השפעה על ביצוע מעשה העבירה; (9) התנהגות רשויות אכיפת החוק; (10) חלוף הזמן מעת ביצוע העבירה; (11) עברו הפלילי של הנאשם או העדרו.

(ראו בפס"ד סעד, סעיף 27).

19. עוד נפסק כי ביהמ"ש מוסמך בשלב גזירת העונש לקבוע עונש החורג ממתחם הענישה וככל שהתקיים אחד משני חריגים; האחד "לקולא" שיקולי שיקום, השני "לחומרא" שיקולי הגנה על שלום הציבור (חוק העונשין, סעיפים 40 ו-40ה) (פס"ד סעד, סעיף 28).

20. בנוסף, ישנם שני שיקולים נוספים שביהמ"ש רשאי לשקול בעת גזירת העונש, אך בהתקיימם ביהמ"ש לא מוסמך לחרוג ממתחם הענישה, **הרתעה אישית והרתעת הרבים** (חוק העונשין, סעיפים 40 ו-40ז).

לאור העקרונות כפי שפורטו לעיל, אגש לבחינת השיקולים המנחים בגזירת דינו של הנאשם.

השלב הראשון - האם לפנינו "ארוע אחד" או "אירועים נפרדים"?

21. מדובר בעבירה של העסקת 13 עובדים למשך 7 חודשים, באמצעות אותה חברת כוח אדם ומבלי שנטען כי ביחס למי מהעובדים נעברו עבירות נוספות. על כן ובהתבסס על המפורט לעיל, עסקין ב"אירוע אחד" שפוצלו יהיה מלאכותי.

22. לעניין יחידות עבירה - אין בידי לקבל את עמדת המאשימה כי במקרה שלפנינו ישנם 13 אירועי עבירה, כמספר העובדים, ובהתאם לכך אין בידי לקבל את בקשת המאשימה לגזור את עונשו של הנאשם בגין כל אירוע עבירה כמספר העובדים. (פרוטוקול מיום 20.10.22, עמוד 2, שורות 26-28). במקרה הנדון מדובר בקבוצת עובדים אשר סופקה לאותה מזמינה בתוך אותו פרק זמן, ובכך יש לראות את הדברים בנסיבות העניין כעבירה אחת, זאת להבדיל ממצב בו מסופקים עובדים שונים למזמינים שונים בתקופות שונות.

23. למעלה מן הדרוש, אוסיף ואציין כי אף במקרה של אירוע אחד מרובה עבירות, הרי שאין בקביעה זו כשלעצמה להביא למסקנה כי יש להכפיל את הקנס המנהלי ב"יחידות העבירה", כלומר במספר העובדים. לעניין זה אפנה לע"פ (ארצי) 35705-09-19 **גיא ספירשטיין - מדינת ישראל** [פורסם בנבו] מיום 13.12.2020, שם בהתייחסו של בית הדין הארצי לנפסק בפס"ד באר הנדסה מוסיף, כך:

"בתמצית רבה נציין, כי יש להבחין בין אירוע אחד המורכב ממעשה אחד לבין אירוע אחד המורכב ממספר מעשים נפרדים "יחידות עבירה" כהגדרתן בפסק דינו של בית הדין האזורי; לעניין המבחנים לאבחנה בין "מעשה אחד" המצדיק הטלת עונש אחד לבין "כמה מעשים" המגבשים כמה עבירות ומאפשרים הטלת כמה עונשים, ראו: דיקלה ואקי מה בין ריבוי אירועים לריבוי עבירות משפט מפתח 102 (דצמבר 2015)), שכן בחינה זו תשליך על תקרת העונש המכסימלית. עם זאת, גם במצב של מעשים נפרדים בתוך אירוע אחד "אין לקבוע את מתחם הענישה (או את העונש עצמו) באופן אוטומטי על פי הכפלה אריתמטית של הקנס המנהלי או הקנס הפלילי המירבי הנקוב בחוק (או כל שיעור ממנו) במספר "יחידות העבירה" המרכיבות את האירוע, שכן יש בכך כדי לעקר את הקביעה כי מדובר ב"אירוע" אחד וכן עלולה לנבוע מכך תוצאה בלתי סבירה (בהיבט של גובה הקנס), המנוגדת להנחיה החקיקתית לקבוע עונש הולם ומידתי לאירוע הכולל..."

24. לאור כל האמור לעיל, הריני קובע כי בנסיבות המקרה הנדון, מדובר ביחידת עבירה אחת.

מתחם הענישה

25. **המאשימה** טענה כי בשים לב לעובדות המפורטות בכתב האישום יש לראות באישום כאירוע אחד, ולקבוע מתחם עונש הולם בהתחשב במספר מעשים של אותו האירוע, קרי מספר עובדים באמצעותן סיפק הנאשם שירותי כוח אדם.

26. המאשימה סבורה כי בתיק הנדון מתחם הענישה ההולם הינו בין 50%-60% מגובה הקנס העונשי, זאת בהתחשב במספר העובדים שסופקו למזמינה והתקופה בת 7 חודשים בה עסק הנאשם כקבלן כוח אדם ללא רישיון.

27. המאשימה שקלה לקולא נסיבות שלא קשורות בביצוע העבירה לטובתו של הנאשם כגון הודאתו בהזדמנות הראשונה, חיסכון בזמן שיפוטי והיעדר עבר פלילי בעבירות בתחום העבודה.

28. בטיעוניה עתרה המאשימה לעונש ספציפי בדמות קנס כספי בסך 50% מגובה הקנס העונשי המקסימלי הקבוע בחוק במכפלת 13 עבירות כפי שיוחסו בכתב האישום, דהיינו קנס כספי בסך 93,600 ₪.

29. בנוסף לעונש כאמור, עתרה המאשימה לחיוב הנאשם בהתחייבות להימנע מביצוע העבירות בהן הורשע למשך 3 שנים מיום מתן גזר הדין. ההתחייבות על מלוא גובה הקנס העונשי הקבוע בחוק. עוד התבקש ביה"ד לקבוע ימי מאסר תמורת אי תשלום קנס עונשי כפי שייקבע או אי עמידה בהיעדר ההתחייבות בהתאם לסעיף 71 ו-74 לחוק העונשין.

30. **ב"כ הנאשם** טוען כי העבירות שביצע הנאשם במכלול מקיימות בין לבין עצמן קשר הדוק, העבירות הן מאותו תחום, העבירות בוצעו כלפי אותם סוגי "קורבנות" שזה העובדים, העבירות בוצעו על פני ציר זמן מתמשך ורציף באותו מקום עבודה אצל אותה חברה מזמינה, ומדובר בהעסקה ללא רישיון למשך 6 חודשים בלבד למזמין אחד בלבד. ולכן, ביה"ד הנכבד מתבקש לראות בכל העבירות כאירוע אחד ולכן יש לקבוע מתחם עונש הולם אחד לכל העבירות.

31. בנוסף, טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם לקח אחריות על מעשיו, וכי ביצע את מעשיו מחוסר ידיעת החוק, כמו כן, ציין כי לאחר החקירה הנאשם הפסיק לעסוק באספקת כוח אדם ללא רישיון, מאז חלפו שנתיים, ולא נפתחו נגדו תיקים חדשים והוא נעדר כל עבר פלילי מכל תחום.

32. לסיכום, טוען ב"כ הנאשם כי יש להעמיד את מתחם הענישה בין 20%-40% מגובה הקנס המקסימלי, כך שיוטל עליו קנס שלא יעלה על 5,760 ₪. כמו כן, ב"כ הנאשם ביקש להתחשב במצבו הכלכלי של הנאשם, שכיום עוסק כמסיע של אותם עובדים ברכב אחד באותה חברה מזמינה, כך שהכנסתו היא נמוכה מהשכר הממוצע במשק.

33. בפסיקה של בתי הדין לעבודה נקבעו מתחמי ענישה בשיעור הנע בין 30% לבין 60% מהקנס המרבי הקבוע בדין.

34. **באשר לנסיבות הקשורות בביצוע העבירה -** על פי סעיף 40ט לחוק העונשין, בבוא בית המשפט לקבוע את מתחם הענישה ההולם בנסיבות הקשורות לביצוע העבירה נדרש בית המשפט להתחשב בנסיבות שעשויות להשפיע, לקולא או לחומרא.

35. במקרה דנן, בתקופת זמן החולשת על 7 חודשים, הועסקו 13 עובדים במסגרת העסקה קבלנית. לא נטען כי נגרם נזק למי מהעובדים מבחינת זכויותיהם ולא הוצגו נסיבות אופי העסקתם של אותם עובדים.

36. לאור כל האמור, בקביעת **מתחם הענישה ההולם** נתתי דעתי לפגיעה בערכים המוגנים, מדיניות הענישה הנהוגה, הנסיבות הקשורות בביצוע העבירה ועמדת המאשימה אשר טענה כי מתחם הענישה הראוי בעבירה של העסקת עובדים ע"י קבלן כח אדם ללא רישיון נע בין 50%-60% מהקנס המרבי הקבוע לעבירה.

37. סבורני כי יש להעמיד את מתחם הענישה לאירוע זה, ביחס לנאשם בין 40%-50% מהקנס המרבי הקבוע לצד העבירה, לפי סעיף 61(א)(1) לחוק העונשין, משכך מתחם הענישה לנאשם נע בין 5,760 ₪ לבין 7,200 ₪ (המהווים 40% עד 50% מהקנס המרבי ליחידת עבירה).

38. הנסיבות אשר אינן קשורות בביצוע העבירות, אשר יש בהן כדי להשפיע על העונש הינן כדלקמן: הנאשם ללא עבר פלילי, הודה בהזדמנות הראשונה וחסך מזמנו היקר של בית הדין. בנוסף, הנאשם מקבל אחריות על מעשיו, מאז חקירת המקרה הפסיק לעסוק באספקת כוח אדם ללא רישיון, ואף הפסיק לספק עובדים באופן כללי.

39. בנסיבות העניין, סבורני כי יש להשית על הנאשם קנס ברף הבינוני בלבד של מתחם הענישה לעיל.

40. לאור כל האמור לעיל, **הריני גוזר על הנאשם את העונשים הבאים:**

א. קנס בסך 6,500 ₪.

הקנס ישולם ב-5 תשלומים חודשיים שווים ורצופים החל מיום 1.1.23 ובכל 1 בחודש לאחריו. לא ישולם אחד התשלומים במועד, תועמד יתרת הקנס לפירעון מיד.

ב. בנוסף לקנס כאמור, יחתום הנאשם בתוך 30 יום מקבלת גזר דין זה, על התחייבות להימנע מביצוע העבירה בה הורשע, למשך 3 שנים מיום החתימה, התחייבות לפיה ככל שיבצע עבירה מהסוג בה הורשע, בתוך פרק הזמן האמור, יוטל עליו קנס בגובה הקנס המרבי הקבוע בחוק לעבירה זו בסכום של 14,400 ₪.

הנאשם יפנה למזכירות בית הדין באמצעות בא כוחו על מנת לחתום על התחייבות כאמור.

51293 ניתן היום, ט' חשוון תשפ"ג, 03 נובמבר 2022, בהעדר הצדדים לפי בקשתם, ויישלח אליהם.

מירון שוורץ, נשיא